

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DCCCLXXII. ad annum DCCCCIX.

Parisiis, 1644

XI. De periuriis cohibendis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15967

ANNO
 CHRISTI
 909.

timet purpuram regum, nec spernit squalorem mendicantium. Hæc, cum vitam animæ perimat, & cor auferat, cæcitatem quoque menti ingerit, ipsum etiam corpus cito debilitat, fractumque in miseram celeriter senectutem præcipitat. & nisi solius Dei miserantis pietas manum benignissimæ extendens clementiæ iacentem subleuet, & antequam mors veniat, respiscere faciat, in infernum hominem mergit, & in pœnas Tartari pertrahit. Væ denique illi, qui tunc habuerit terminum luxuriæ, quando & vitæ. Idcirco nobis necessarium omnimodis est obtemperare salubri consilio scripturæ monentis: *Post concupiscentias tuas non eas, & a voluntate tua auertere.* & iterum: *Mortificate membra vestra, quæ sunt super terram, fornicationem & immunditiam, & concupiscentiam malam, &c.* Hoc omni gradui, omni ordini, & vtrique obtestamur sexui, putridam prorsus fugere luxuriam, & succinctis lumbis castitatis tenere virtutem: scientes pro certo verissimam esse vocem apostolicam, quæ inter cetera terribiliter clamat: *Neque fornicarii, neque adulteri, neque molles, neque masculorum concubitores regnum Dei possidebunt.*

XI.

Inter cetera quoque admonitionis nostræ officia videtur nobis illud satis necessarium esse, quatenus nefanda cohibeantur periuria, non solum quæ alicuius factionis fiunt commento, vel fallendi aliosque decipiendi studio, sed & ea, quæ ex ipsa praua consuetudine iam veluti inolita pene per singula admittuntur verba ab eis, quibus æque falsa constat iurare vt vera. Cum, si forte propter eos, qui pigri sunt ad credendum, neque mouentur ad fidem verbi, qui & in hoc grauius delinquunt quod sibi loquentes iurare cogunt, necesse fuerit proferre iusiurandum, hos comites habere debeat iusiurandum, veritatem, iudicium, & iustitiam, dicente Domino per prophetam Ieremiam: *Et iurabis, viuit Dominus, in veritate, & in iudicio, & in iustitia.* Si enim ista defuerint, nequaquam erit iuramentum, sed periurium. Et vetus quidem lex iurare concessit, peierare prohibuit: *Non assumes, inquit, nomen Domini Dei tui in vanum: nec enim infontem habebit Dominus eum, qui assumpsit nomen Domini Dei sui frustra.* Quo mandato altius intellecto, dum sciamus nobis præcipi, ne Christum Dei

Patris Filium existimemus esse creaturam, dicentes eum simplicem hominem, & honore diuinitatis priuantes: ad simplicem tamen sensum, ille nomen Dei sui in vanum affumit, qui in qualibet friuola re, & in dolo iurans proximo suo, aliquando in causa non necessaria, vel in verbo otioso, nomen sanctum eius in tali vanitate assumere non pauescit. In nouo autem testamento ipse Dominus dicit: *Audistis quia dictum est antiquis, Non periurabis. Ego autem dico vobis, non iurare omnino*, &c. Ergo euangelica veritas non recipit iuramentum, cum omnis sermo fidelis pro iureiurando sit. Sunt quoque multi qui assidue faciunt iurare, sed & non timent peierare, per Deum, & omnes sanctos: quidam per corpora sanctorum, per animam vel suam, vel patris aut matris, aut alicuius cari sui, paruipendentes suam ipsius animam, suorumque salutem. quidam per totum iurant mundum, contemnentes illud dominicum preceptum: *Nolite iurare, neque per caelum, neque per terram*, &c. qui enim iurat in caelo, iurat in throno Dei, & in eo qui sedet super eum. Qui vult ergo cauere crimen periurii, non teneat usum iurandi, dicente scriptura: *Iurationi non assuescat os tuum.* & item: *Vir multum iurans replebitur iniquitate, & non discedet a domo illius plaga.* Vnde Isidorus episcopus dicit: Sicut mentiri non potest qui non loquitur, sic periurare non poterit, qui iurare non appetit. Nunquam ergo iuret, qui peccare timet. Quid vero de his dicendum est, qui, vt alios fallant, mentiuntur, vel quacumque verborum arte se potius quam alium decipiendo peierant. Dominus namque, qui testis est conscientiae, ita hoc accipit, sicut ille cui iuratur intelligit. Vnde sanctus Augustinus ait: Periuri non sunt, qui verbis non seruatis, illud quod ab eis, cum iurarent, expectatum est impleuerunt: & periuri sunt, qui etiam seruatis verbis, expectationem eorum quibus iuratum est decipiunt. Hi miseri heu quantis rei tenentur criminibus, praeuaricatores rotius sacrae legis veteris & nouae proditi, quia loquuntur mendacium, quia assumunt nomen Dei sui in vanum, quia proximum dolo capiunt, insuper & periurant. Tales, nisi condignam egerint poenitentiam, adhuc in viuis corporibus mortuas gestare videntur miseras animas. Qua de re a Christianis quoque regibus de sacramentis leuiter non iurandis ita sta-

*Math. 5.**Ibidem.**Eccles. 29.**Ibidem.**Isid. lib. 11.
sentent.
cap. 31.*

ANNO
 CHRISTI
 909.

tutum est libro v. capite CCCXLIX. Volumus vt sacra-
 menta cito non fiant: sed vnusquisque iudex prius causam
 veraciter cognoscat, vt eum veritas latere non possit, ne
 facile ad sacramentum veniant. Item de periuriis cauend-
 is, ex libro v. capite CCLXXVI. Præcipimus, vt periuria
 caueantur, nec admittantur testes ad sacramentum ante-
 quam discutiantur. Et infra: Si quis conuictus fuerit per-
 iurii, perdat manum, aut redimat. Itaque cum propter
 cauendum periurium necesse sit, si forte contigerit, ser-
 uare iusiurandum, illud tamen volumus omnibus esse no-
 tum, quoddam iuramentum nullo modo a Christianis ob-
 seruandum: videlicet quo malum aliquod incaute, vel
 etiam scienter, iurando promittitur. velut si quispiam
 adulteræ perpetuam cum ea permanendi fidem pollicea-
 tur, aut si quis, ne ad pacem redeat, vel vt aliquod flagi-
 tium committat, se sacramento constrinxerit. Tolerabi-
 lius est denique, non implere sacramentum, quam in illud
 quod male spondit permanere, vel quod decreuit per-
 ficere flagitium. Et ne forte quis dicat, aut periurium a no-
 bis suaderi, aut hoc nullum vel paruum esse putetur, quid
 de talibus Ilerdense statuatur Concilium capite VII. com-
 memoretur: Qui sacramento se obligauerit, vt litigans
 cum quolibet ad pacem nullo modo redeat, pro periurio
 vno anno a communione corporis & sanguinis Domini
 segregetur, reatum suum elemosynis & fletibus, & quan-
 tis potuerit ieiuniis absoluat. Ad caritatem vero, quæ ope-
 rit multitudinem peccatorum, celeriter venire festinet.

Lib. 5. c. 197.

Conc. Iler-
 dense. Can.
 7.

XII.

Quia vero de discordantibus, iracundis, & litigiosis ser-
 mo nobis est, hæc quoque vitia quantum sint animæ no-
 ciua, quantumque omnibus Christianis cauenda, paucis
 demonstrare verbis necessarium duximus. Dominus in
 euangelio ait: *Væ mundo a scandalis. necesse est enim, vt ve-*
niant scandala: verumtamen væ homini, per quem scandalum
venit. Cum enim necesse sit, vt beatus dicit Hieronymus,
 in isto mundo fieri scandala, & vnusquisque suo vitio scan-
 dalis pateat: væ tamen ei homini, qui quod necesse est vt
 in mundo fiat, vitio suo facit vt per se fiat. Hinc Salomon:
Homo peruersus suscitât lites, & verbosus separat principes.
 Item: *Semper iurgia quærit malus: angelus autem crudelis mit-*

Math. 18.

Prov. 16.

Prov. 17.

D d d d iij